

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.614 van 31 juli 2002
in de zaak A. 99.591/X-10.042.**

In zake : de n.v. CHALLENGE OFFICE PARK,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. DECLERCQ,
kantoor houdende te 3010 LEUVEN,
Tiensesteenweg 271.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. CHALLENGE OFFICE PARK op 19 januari 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 20 november 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende vernietiging van de haar bij besluit van 2 oktober 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Vilvoorde verleende stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een kantoorcomplex aan de Mechelsesteenweg te Vilvoorde op een perceel kadastraal bekend Sectie G, nr. 236n;

Gelet op het arrest nr. 96.100 van 5 juni 2001 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen, en de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 4 juli 2001 ingediend door de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 29 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 mei 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. FLAMEY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat P. DECLERCQ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het betrokken bouwperceel volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgesteld gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is gelegen in industriegebied; dat het tevens is gelegen binnen de grenzen van de "Industriezone" van het bij ministerieel besluit van 15 juli 1997 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 65, "Mechelsesteenweg" genaamd, van de stad Vilvoorde, waarvoor volgend voorschrift geldt :

"Deze zone is voorbehouden voor het oprichten van gebouwen en constructies, welke behoren tot een normale uitrusting van de industriezone, zoals gesteld in artikel 7 punt 2.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, betreffende de inrichting en toepassing van de gewestplannen, met uitsluiting van vervuilende en/of milieubelastende industrieën. Tevens worden in deze zone complementaire dienstverlenende bedrijven toegelaten voor zover er geen rechtstreekse afbreuk wordt gedaan aan de onmiddellijke omgeving, namelijk : bankagentschappen, benzinestations, transportbedrijven, collectieve restaurants, handel, dienstverlenende bedrijven, opslagplaatsen van goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop.

Openbare instellingen alsmede woongelegenheden met de beperking van één per bedrijf zijn er toegelaten";

Overwegende dat het bestreden besluit de door het college van burgemeester en schepenen van de stad Vilvoorde op 2 oktober 2000 verleende stedenbouwkundige vergunning vernietigt op volgende gronden :

"Overwegende dat de grond volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, gelegen is in een industriegebied; dat overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen de industriegebieden bestemd zijn voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven en dat deze gebieden een bufferzone bevatten; dat, voor zover zulks in verband met de veiligheid en de goede werking van het bedrijf noodzakelijk is, ze mede de huisvesting van het bewakingspersoneel kunnen omvatten; dat in deze gebieden tevens complementaire dienstverlenende bedrijven ten behoeve van de andere industriële bedrijven, namelijk bankagentschappen, benzinestations, transportbedrijven, collectieve restaurants en opslagplaatsen van goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop, zijn toegelaten;

Overwegende dat het betrokken eigendom tevens gelegen is in het bij ministerieel besluit van 15 juli 1997 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 65 'Mechelsesteenweg' artikel 16, bestemd voor 'Industriezone'; dat het voorschrift voor de industriezone het volgende bepaalt :

'Deze zone is voorbehouden voor het oprichten van gebouwen en constructies, welke behoren tot een normale uitrusting van de industriezone, zoals gesteld in artikel 7 punt 2.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen, met uitsluiting van vervuilende en/of milieubelastende industrieën. Tevens worden in deze zone complementaire dienstverlenende bedrijven toegelaten voor zover er geen rechtstreekse afbreuk wordt gedaan aan de onmiddellijke omgeving, namelijk : bankagentschappen, benzinestations, transportbedrijven, collectieve restaurants, handel, dienstverlenende bedrijven, opslagplaatsen van goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop.

Openbare instellingen alsmede woongelegenheden met de beperking van één per bedrijf zijn er toegelaten';

Overwegende dat het bestemmingsvoorschrift van het bijzonder plan van aanleg tevens verwijst naar artikel 7 van voormeld koninklijk besluit van 28 december 1972; dat het hier om een zuiver kantoorcomplex gaat zonder enige relatie met het industriegebied als dusdanig; dat het ontwerp, qua bestemming, afwijkt van voormeld bestemmingsvoorschrift";

Overwegende dat verzoekende partij in het eerste middel onder meer aanvoert wat volgt :

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 44 van het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening, Gecoördineerd op 22 oktober 1996 (DROG), het Bijzonder Plan van Aanleg nr. 65 'Mechelsesteenweg', de wettelijke formele en materiële motiveringsplicht krachtens de Wet van 21 juli 1991 en de algemene beginselen ter zake en uit de schending van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

Doordat, (...) uit de overwegingen van de Minister aldus blijkt dat de vergunning in casu werd getoetst en aan het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse en aan het Bijzonder Plan van Aanleg nr. 65 'Mechelsesteenweg';

dat dit vooreerst blijkt uit de hoger eerst geciteerde overweging waarin niet enkel gesteld wordt dat het perceel in kwestie is gelegen in een industriegebied volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, doch waarin verder ook uitvoerig wordt verwezen naar de bepalingen van het Inrichtingsbesluit van 28 december 1972 in dit verband;

dat daarnaast in de verdere geciteerde overwegingen telkens de woorden 'tevens' terug te vinden zijn :

'Overwegende dat het betrokken eigendom tevens gelegen is in het bij ministerieel besluit van 15 juli 1997 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg'.

'Overwegende dat het bestemmingsvoorschrift van het bijzonder plan van aanleg tevens verwijst naar artikel 7...';

dat hieruit eens te meer blijkt dat de minister heeft overwogen dat het perceel in casu 'niet enkel' is gelegen in een industriegebied krachtens het aldaar van kracht zijnde gewestplan, maar daarnaast ook (lees 'tevens', in de bewoordingen van de minister) dat het perceel in kwestie is gelegen in een industriezone krachtens het Bijzonder Plan van Aanleg 'Mechelsesteenweg';

dat hij met andere woorden voorliggende vergunning tweemaal heeft getoetst; een eerste maal aan de voorschriften van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse en een tweede maal aan het Bijzonder Plan van Aanleg 'Mechelsesteenweg';

Terwijl, de minister zijn beslissing in casu wettelijk krachtens artikel 44 DROG enkel en alleen mocht steunen op grond van de voorschriften van het Bijzonder Plan van Aanleg 'Mechelsesteenweg';

dat de vergunning in casu immers 'enkel en alleen' kon vernietigd worden op grond van de wettelijk voorgeschreven motieven die dezelfde zijn als degene op grond waarvan de vergunning kon worden geschorst;

dat een beslissing tot schorsing rechtens enkel en alleen vermag te gebeuren in geval van niet-overeenstemming van het project ten aanzien van de stedenbouwkundige voorschriften van het Bijzonder Plan van Aanleg (artikel 44, 1 ste lid DROG);

dat niet kan ingeroepen worden dat de verwijzing naar de stedenbouwkundige voorschriften van het gewestplan, met name artikel 7 van het Inrichtingsbesluit van 28 december 1972, als overtollig zou moeten beschouwd worden;

dat het bestreden besluit immers de onjuiste indruk wekt en laat verstaan dat er een volledige gelijkheid zou zijn tussen de stedenbouwkundige voorschriften van het gewestplan enerzijds en de specifieke stedenbouwkundige voorschriften van het Bijzonder Plan van Aanleg anderzijds;

dat het eenvoudig naast elkaar leggen van beide voorschriften integendeel aantoonde dat er geen gelijkheid bestaat;

dat integendeel de voorschriften van het Bijzonder Plan van Aanleg ruimer zijn dan de algemene voorschriften van het gewestplan;

dat immers in het Bijzonder Plan van Aanleg eveneens zijn toegelaten : dienstverlenende bedrijven, zonder dat deze complementair moeten zijn aan de zuivere industriële bedrijven, voor zover deze dienstverlenende bedrijven geen afbreuk doen aan de onmiddellijke omgeving en ook openbare instellingen;

dat er geen enkele redengeving te lezen is in het bestreden besluit waarom het project van verzoekende partij niet verenigbaar zou zijn met het Bijzonder Plan van Aanleg;

dat het bestreden besluit enkel overweegt dat :

'het hier om een zuiver kantoorcomplex gaat zonder enige relatie met het industriegebied als dusdanig'

en dat :

'het ontwerp, qua bestemming, afwijkt van voormeld bestemmingsvoorschrift';

dat in het bestreden besluit met 'voormeld voorschrift' artikel 7 van het Inrichtingsbesluit bedoeld wordt;

dat hoger is aangetoond dat het gewestplan, en dus ook niet artikel 7 van het Inrichtingsbesluit, niet mag gehanteerd worden als wettelijk toetsingskader, doch enkel en alleen het Bijzonder Plan van Aanleg, waarvan de voorschriften niet dezelfde zijn als de algemene voorschriften van het gewestplan;

dat de Minister in rechte niet vermocht te verwijzen naar de 'relatie met het industriegebied' aangezien in de opsomming van de toegelaten constructies dienstverlenende bedrijven zijn vermeld, voor zover deze geen afbreuk doen aan de onmiddellijke omgeving;

dat de Minister geen onderzoek naar de onmiddellijke omgeving heeft gedaan;

dat a fortiori niet kan uitgemaakt worden waarom het project zou strijden met de rechtens toepasselijke bestemmingsvoorschriften;

dat de verwijzing naar de onmiddellijke omgeving erop wijst dat er geen vergunning kan worden geweigerd zonder een onderzoek te doen naar de ruimtelijke ordening van de omgeving;

dat het schepencollege dit wel heeft gedaan, getuige de brief van 16 november 2000 aan de Minister, meer bepaald de bewoordingen :

'het project is ruimtelijk aanvaardbaar op deze plek';

dat kantoren anderzijds als dienstverlenende bedrijvigheid beschouwd worden;

dat een toetsing aan de gewestplannen, zoals in voorliggend geval, evenwel niet behoort tot de wettelijke motieven zoals opgesomd in artikel 44 van het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening, Gecoördineerd op 22 oktober 1996;

dat elke motivering door de Minister in functie van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse dan ook kennelijk onwettig is";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"(...) Uit (de) overwegingen blijkt dat de beslissende overheid de aanvraag enkel toetst aan het Bijzonder Plan van Aanleg nummer 65 Mechelsesteenweg en wel om reden dat het om een zuiver kantoorcomplex gaat zonder enige relatie met het industriegebied als dusdanig, daar waar volgens het voorschrift van het Bijzonder Plan van Aanleg buiten de constructies die behoren tot de normale uitrusting van de industriezone, ook in deze zone complementaire dienstverlenende bedrijven toegelaten worden, onder de voorwaarde dat zij geen rechtstreekse afbreuk doen aan de onmiddellijke omgeving en dan volgt de opsomming van de mogelijke complementerende dienstverlenende bedrijven namelijk : bankagentschappen, benzinestations, transportbedrijven, collectieve restaurants, handel, dienstverlenende bedrijven, opslagplaatsen van goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop en openbare instellingen alsmede woongelegenheden met de beperking van één per bedrijf.

Het is duidelijk dat het niet is omdat in deze lijst dienstverlenende bedrijven wordt vermeld, wat niet het geval is in artikel 7 van het K.B. van 28.12.1972 en wat overigens een herhaling is van de tweede groep van toegelaten bedrijven behoudens deze die de normale uitrusting uitmaken en dat zijn namelijk de complementaire dienstverlenende bedrijven, die dan worden opgesomd, dat de complementariteitsvereiste niet zou moeten zijn vervuld.

Het is niet omdat er in de bestreden beslissing vermeld wordt wat de bestemming is in het gewestplan, vermeld wordt dat het BPA verwijst naar het

gewestplan en dat tenslotte het BPA enkel complementaire dienstverlenende bedrijven toelaat, met een beperkende lijst, dat daarom de beslissende overheid de vergunningsaanvraag zou getoetst hebben aan het gewestplan in plaats van aan het Bijzonder Plan van Aanleg.

Het tegendeel blijkt uit de bestreden beslissing zelf. De weigering steunt op het feit dat het dienstverlenende bedrijf waarvoor de aanvraag wordt ingediend niet complementair is zoals voorzien in het Bijzonder Plan van Aanleg als voorwaarde om toegelaten te kunnen worden in de industriezone.

Deze motivering blijkt op duidelijke wijze aangegeven aangezien in de bestreden beslissing expliciet wordt geargumenteed dat het om een zuiver kantoorcomplex gaat zonder enige relatie met het industriegebied als dusdanig, wat afwijkt van het voormeld bestemmingsvoorschrift van het Bijzonder Plan van Aanleg.

(...)"

Overwegende dat verzoekende partij repliceert dat de verwerende partij er zich in haar memorie van antwoord toe beperkt de door haar in de vordering tot schorsing aangevoerde middelen, die reeds door de Raad van State werden verworpen, te herhalen, en geen nieuwe redenen aanbrengt om te betogen dat het reeds ernstig bevonden middel niettemin ongegrond zou moeten worden bevonden;

Overwegende dat verwerende partij in een laatste memorie betoogt dat in het bijzonder plan van aanleg wordt verduidelijkt wat moet worden verstaan onder "gebouwen en constructies welke behoren tot een normale uitrusting van een industriezone" aangezien er wordt voorgeschreven wat dit is, namelijk "zoals gesteld in art. 7.2.0. van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen"; dat in het bijzonder plan van aanleg het voorschrift vervolgt met te bepalen: "Tevens worden in deze zone complementaire dienstverlenende bedrijven toegelaten voor zover er geen rechtstreekse afbreuk wordt gedaan aan de onmiddellijke omgeving, namelijk: bankagentschappen, bezinestations, transportbedrijven, collectieve restaurants, handel, dienstverlenende bedrijven, opslagplaatsen voor goederen bestemd voor nationale of internationale verkoop", dat dit praktisch letterlijk de bepaling is van artikel 7, 2.0., zij het dat er een voorwaarde is aan toegevoegd, namelijk dat zij geen rechtstreekse afbreuk mogen doen aan de onmiddellijke omgeving, en dat er tevens wordt toegevoegd "openbare instellingen, alsmede woongelegenheden met de beperking van één per bedrijf zijn er toegelaten."; dat de overweging "dat het hier over een zuiver kantoorcomplex gaat zonder enige relatie met het industriegebied als dusdanig" niet anders kan worden gelezen dan dat de beslissende overheid van oordeel is dat, vermits het bijzonder plan van aanleg verwijst naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, het voorgestelde ontwerp, dat een kantoorcomplex uitmaakt, geen industrieel ambachtelijk bedrijf is en geen

complementair dienstverlenend bedrijf ten behoeve van de andere industriële bedrijven, dat de voorwaarde van de complementariteit uitdrukkelijk in het bijzonder plan van aanleg is hernomen, die gelet op de bewoordingen van het voorschrift, enkel kan slaan op de complementariteit aan de gebouwen en constructies die voorzien zijn in de zone en die behoren tot de normale uitrusting van een industriezone zoals gesteld in artikel 7, 2.0., dat de overheid dan ook terecht de toetsing heeft gedaan aan het bijzonder plan van aanleg door te overwegen dat het hier gaat om een zuiver kantoorcomplex zonder enige relatie met het industriegebied als dusdanig, dat om te weten welke gebouwen of constructies toegelaten zijn in de zone, het bijzonder plan van aanleg dit duidelijk maakt door verwijzing naar artikel 7, 2.0., en dat zelfs in de hypothese dat de voorwaarde van complementariteit van dienstverlenende bedrijven enkel zou gelden voor het gewestplan en niet binnen de omtrek van het bijzonder plan van aanleg, in de lezing dat gebouwen en constructies toegelaten zijn in de industriezone wanneer zij bestemd zijn voor de uitrusting en de inrichting van de zone, voornoemde overweging duidelijk aangeeft dat het ontwerp geen relatie heeft met het industriegebied als dusdanig, en ook in die lezing moet worden besloten dat de beslissende overheid het ontwerp heeft getoetst aan de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg;

Overwegende dat artikel 44, eerste, tweede, derde, vierde, vijfde en zesde lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalt wat volgt :

"Art. 44.

Wanneer voor het gebied waarin het goed gelegen is, een door de Vlaamse regering goedgekeurd bijzonder plan van aanleg bestaat, wordt een afschrift van de vergunning samen met het dossier gezonden aan de gemachtigde ambtenaar, die nagaat of de vergunning overeenstemt met het bijzonder plan van aanleg, met de algemene verordeningen genomen ter uitvoering van de artikelen 57 en 58 van dit decreet, van de wetgeving op de grote wegen en van artikel 10 van de wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut der autosnelwegen alsmede met de door de Vlaamse regering krachtens artikel 6 van die wet goedgekeurde perceelplannen.

Dezelfde regels gelden voor de aanvragen om vergunning tot bouwen binnen het gebied van een behoorlijk vergunde verkaveling.

Voor werken, handelingen en wijzigingen in een gebied waarvoor blijkens een overeenkomstig artikel 14bis afgeleverd planologisch attest de wijziging van een bijzonder plan van aanleg overwogen wordt, mag worden afgeweken van de voorschriften van het bestaande bijzonder plan van aanleg zodra de vergunningverlenende instantie kennis heeft van de resultaten van het openbaar onderzoek met betrekking tot het ontwerp van het nieuwe bijzonder plan van aanleg waarmee de werken, handelingen en wijzigingen verenigbaar zijn.

In geval van niet-overeenstemming schorst de gemachtigde ambtenaar de beslissing van het college en geeft daarvan aan het college en aan de aanvrager kennis binnen (twintig) dagen na ontvangst van de vergunning.

De gemachtigde ambtenaar kan eveneens een bouwvergunning schorsen wanneer hij van oordeel is dat de overeenkomstig de bouwvergunning of het bijbehorende dossier geplande werken, handelingen of wijzigingen een goede plaatselijke ordening in gevaar kunnen brengen, zodra de Vlaamse regering heeft besloten tot de herziening van het bijzonder plan van aanleg of het opmaken van een bijzonder plan van aanleg strekkende tot de herziening of de vernietiging van de verkavelingsvergunning.

De gemachtigde ambtenaar kan eveneens de bouwvergunning schorsen, die hoewel steunende op een bijzonder plan van aanleg of op een verkavelingsvergunning, onverenigbaar is met de voorschriften van een voorlopig vastgesteld ontwerp van streek- of gewestplan;
(...)"

Overwegende dat uit de aangehaalde bepalingen volgt dat wanneer er voor het gebied waarin het perceel is gelegen een bijzonder plan van aanleg bestaat, het schorsings- en vernietigingstoezicht is beperkt tot de enkele controle op de overeenstemming van de verleende vergunning met de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg en dat het voordien vastgestelde gewestplan buiten beschouwing dient te worden gelaten; dat de overwegingen van het bestreden besluit met betrekking tot de ligging van de grond in het industriegebied van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse en met betrekking tot de in de industriegebieden van het gewestplan toepasselijke voorschriften op het tegendeel wijzen; dat voorts de overweging "dat het bestemmingsvoorschrift van het bijzonder plan van aanleg tevens verwijst naar artikel 7 van voormeld koninklijk besluit van 28 december 1972 (en) dat het hier om een zuiver kantoorcomplex gaat zonder enige relatie met het industriegebied als dusdanig (en) dat het ontwerp, qua bestemming afwijkt van voormeld bestemmingsvoorschrift" dubbelzinnig is; dat het gebruik van de term "industriegebied", eigen aan het gewestplan, in plaats van "industriezone", zijnde het toepasselijke voorschrift, daarop wijst; dat de aangehaalde overweging én het gewestplan én het bijzonder plan aanleg blijkt toe te passen, minstens laatstvermeld plan zo uitlegt dat in wezen de verleende vergunning wordt getoetst aan de strengere bepalingen van het gewestplan; dat de vaststelling dat het kantoorcomplex zonder enige relatie is met het industriegebied als dusdanig, inderdaad toepassing blijkt te maken van de in artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen gestelde vereiste dat de complementaire dienstverlenende bedrijven slechts mogen worden toegelaten "ten behoeve van de andere industriële bedrijven"; dat deze voorwaarde evenwel enkel geldt binnen het gewestplan en niet binnen de omtrek van het bijzonder plan van aanleg; dat de bepaling van het bijzonder plan van aanleg die stelt dat de gebouwen en constructies "behoren tot de normale uitrusting van de industriezone", evenmin de conclusie wettigt dat de vergunning "zonder

enige relatie is met het industriegebied (lees : de industriezone) als dusdanig"; dat de genoemde bepaling van het bijzonder plan van aanleg zo moet begrepen worden dat zij niet in strijd komt met de bepalingen die erop volgen; dat de bepaling van het voorschrift "deze zone is voorbehouden voor het oprichten van gebouwen en constructies, welke behoren tot een normale uitrusting van de industriezone, zoals gesteld in artikel 7 punt 2.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen, met uitsluiting van vervuilende en/of milieubelastende industrieën" aldus enkel kan worden begrepen als volgt : in de industriezone zijn gebouwen en constructies toegelaten bestemd voor de uitrusting en de inrichting van de zone evenals industriële en ambachtelijke bedrijven als bedoeld in artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, doch met uitzondering van vervuilende en milieubelastende bedrijven; dat te dezen niet blijkt dat het bestreden besluit enkel is gesteund op de niet overeenstemming van de verleende vergunning met de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg zoals hiervoor uiteengezet; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 20 november 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende vernietiging van het besluit van 2 oktober 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Vilvoorde waarbij aan de n.v. CHALLENGE OFFICE PARK de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een kantoorcomplex aan de Mechelsesteenweg te Vilvoorde op een perceel kadastraal bekend Sectie G, nr. 236n.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
eenendertig juli 2002, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier

De Voorzitter,

A. WIJNANTS.

J. BOVIN.